

חלקי בקהילתי

יהי חלקי עמהם

הרה"ג ברוך צבי גרינבוים שליט"א | ראש ישיבת דרך ה' - חלקי בקהילתי

מה השליחות שלך בעולם?

"אלה מסעי בני ישראל אשר יצאו מארץ מצרים" (במדבר לג, א-ב) הבה נתבונן, לשם מה כתבה התורה פרשה מיוחדת המסכמת את 42 המסעות של עם ישראל לארץ, הלא מטרת המסעות הייתה להגיע בסופם אל הארץ המובטחת, מה העניין אפוא להאריך בציון מקומות החניה השונים?

כל אחד מאיתנו, הוא יהודי במסע אילוסטרציה: ברוך יערי

חז"ל מלמדים שלכל מסע וחניה של עם ישראל במדבר, הייתה מטרה מיוחדת אותה היה עליו למלא בדרך לארץ ישראל. מסעות אלו - כך מבואר בספרים הקדושים - הם משל למסעות שעל כל יהודי לעבור בחייו בדרך לארץ ישראל הפרטית שלו. 'ארץ ישראל' היא משל למקומו הטבעי של כל יהודי, ועליו לעבור מסעות של 'ציאת מצרים' פרטית ואישית - לכיוון המוצאות והחניות בארץ ישראל הפרטית שלו. כדי לזכות למעלת ארץ ישראל שהיא המקום האידיאלי בו אפשר להתקרב לאלוקים, צריך כל יהודי לעבור מסעות רבים ואתגרים שונים, שאמורים לקדם ולהכשיר את היהודי למלא את השליחות שלו בעולם.

כל אחד מאתנו הוא יהודי במסע. לכולנו 'מסעות', במסגרת תפקידנו הפרטי הייחודי בעולם - תפקיד שנקבע על פי ה'. אם רק נצליח לתת משמעות רוחנית למסעותינו - נזכה להיכנס לארץ ישראל שלנו. אנשים חושבים שהם מתגלגלים ממקום למקום, מעבודה לעבודה, מדירה לדירה בלי מטרת מיוחדת, ובכל מקום שהם 'נופלים' אליו, הם חושבים שזה במקרה, וכל מה שהם עושים הוא להצטער, לשרוד, לחשוב מה היה קורה אילו... האמונה בהשגחה פרטית מלמדת שלכל

סודה של קהילה מוצלחת היא השיתוף ההדדי של כל חברי הקהילה

חי בעולם לא רק בשביל עצמו, אלא במטרה לתרום מעצמו לחברה שסביבו. דווקא אנחנו, באמת הפנימית שלנו, בשפה הייחודית שלנו, בניסיון החיים שצברנו, ובהבנה שלנו את מציאות החיים - יכולים להיות שגרירי יהדות המייצגים את כל הטוב והיפה שבתורת ישראל. הסביבה שלנו מצפה מאתנו למלא את שליחותינו במרחב - אסור לנו לאכזב.

החלק שלי

בחזון הארגון של 'חלקי בקהילתי' - אנו רואים את כוחו הייחודי של כל אחד מהחברים העובדים במרחב הציבורי, לתרום את חלקו המיוחד לקהילה שסביבו, ולמצוא את חלקו בקהילה. אין דבר שגורם לאדם סיפוק פנימי ומשמעות - כמו התרומה שלו למען הזולת. סודה של קהילה מוצלחת היא בשיתוף ההדדי של חברי הקהילה בפעילות המתקיימת בקהילה, ובתרומתו הייחודית של כל אחד מחבריה מכישוריו המיוחדים. גיבושן של הקהילות ברוח 'חלקי בקהילתי' נוצר במטרה לתת תחושת שייכות לכל אחד מחברי הקהילה, והשייכות הזו תהיה מושלמת, רק אם כל אחד מהחברים ירגיש שיש לו שליחות קהילתית, שהוא משמעותי ותורם מעצמו ומכישוריו - למען שאר חברי הקהילה.

אמור מעתה: 'חלקי' - כמה? בתרומותי 'בקהילתי'!

תשעת הימים

מדור הלכתי

עמוד 2

אני לא 'מחמיר'

חלקי בעבודתי

עמוד 3

הרבי שלי

כוכבי שחר

עמוד 4

לחפוף בט' באב

מנהג קהילה

עמוד 4

רמה א'

בתוך קהל ועדה

עמוד 5

משיח עכשיו

דברים כהויות

עמוד 8

חלקי

chelki.co.il

תשעת הימים

השבוע אנו מביאים בפניכם מעט הלכות מעשיות לתשעת הימים שיחלו בשבוע הבא

מסכת, ועל סמך שמחת הסיום מגישים מאכלי בשר לכל הבאים אחריו. הנהגה זו מהווה זלזול בהלכה, ופשוט שאין היתר לאכול בשר על סמך סיום כזה.

שאלה: לצערי הרב אני לא כל כך מרגיש את האבל על החורבן שיש בימים אלו של חודש אב, והתחושה שלי לגבי המנהגים וההגבלות שיש בתשעת הימים ובת"ב היא רק כמו לאוסף של דינים 'יבשים'. האם יש ערך בפעולות חיצוניות של אבלות כשאין הרגשה פנימית של אבל?

תשובה: גם באבלות על קרובים רח"ל, אין דיני אבלות כל הלכה המורה להצטער, והנהגות האבלות הן הנהגות 'חיצוניות' בשביל להראות כבוד למת. וודאי שהאבלות של חודש אב שהיא אבלות רחוקה, בה קשה יותר להרגיש את החיסרון במה שאין לנו מקדש וקדשיו, ההלכות הנדרשות מאתנו הן הלכות התנהגות חיצונית בה מראים את האבל. ויש חיוב גמור לנהוג בהנהגות אלו גם אם לא מרגיש בליבו את האבל, ואחרי הפעולות נמשכים הלבבות.

עם זאת, אכן מוטל על האדם להשתדל ולחזק בעצמו גם את ההרגשות בנוגע לימים אלו, וכגון, יכול אדם להתבונן בפרסומות הנפוצות בימים אלו, "ליהנות מארוחת גורמה חלבית גם בתשעת הימים במסעדת..." "מבצעים מדהימים לכבוד תשעת הימים בחנות...", ולנסות להרהר בעצמו כמה אמירות אלו ודומיהן רחוקות ומרחיקות מהאווירה שצריכה להיות בימים אלו, ויתפלל לבורא עולם שיזכה להרגיש את צער ריחוק השכינה והקדושה מעם ישראל, ובזכות זה יזכה לראות בביאת הגואל.

הזיעה המציקה לו, יסתפק בזה. ואם ישנם מקומות שמספיק לו לרחצם במים בלבד, ימנע עצמו מלרחוץ שם בסבון, וכן על זה הדרך.

עוד היתר התפרש בהלכה, באדם הנצרך לרחיצה במים חמים לצורך רפואי, כגון אשה מעוברת הנזקקת למקלחת חמה. לכן אדם שריבוי הזיעה מביאו לידי גירוי ופריחה (כגון בקרקפת), ודאי שמוותר לו לרחוץ מקומות אלו אפילו במים חמים, אולם כאמור, יעשה את הנדרש רק לצורך רפואתו ולא יענג עצמו ביותר מזה.

שאלה: מי הם המותרים לאכול בשר בסעודת סיום בתשעת הימים? האם רק המסיים או גם אלו שבאים להשתתף בחגיגת הסיום?

תשובה: רק ידידים אשר היו באים בשאר ימות השנה לשמחת הסיום מותרים להשתתף בסעודת הסיום ולאכול בשר גם אם הם עצמם לא סיימו. אולם אנשים שבדרך כלל לא מגיעים להשתתף בסיומים של אותו אדם, אסורים לאכול בשר בסעודה זו.

בחול"ל ישנה תופעה של מסעדות בשריות שנשארות פתוחות בתשעת הימים, ומתגברים על איסור אכילת בשר בימים אלו בכך שמביאים בתחילת הערב אדם שמסיים

שאלה: אני טס לחול"ל מיד אחרי תשעה באב. מאחר ולא בטוח שנספיק לכבס לפני הטיסה את כל הבגדים המלוכלכים שיצטברו במהלך תשעת הימים, רצינו לכבס בתשעת הימים את הבגדים שנלבש אחרי תשעה באב. האם הדבר מותר? והאם יש הבדל בשאלה זו בין מנהגי הספרדים למנהגי האשכנזים?

תשובה: בהלכה מפורש שעצם הכיבוס אסור בתשעת הימים, וגם אם מכבסים בגדים שלא נצרכים ללבוש בתשעת הימים, הדבר אסור.

כל זאת הוא לנוהגים כמנהגי האשכנזים, שאיסור כיבוס מתחיל מר"ח אב, אולם בני ספרד נוהגים איסור כיבוס רק בשבוע שחל בו תשעה באב, ובשנה זו שתשעה באב חל ביום שלישי, יהיה מותר להם לכבס את הבגדים בשבוע שקודם הצום.

שאלה: ידוע לי שבהלכה כתוב לא לרחוץ בימים אלו, אולם דבר זה קשה עלי עקב הזיעה המרובה. האם אוכל לדעת את המותר והאסור בעניין מקלחת בתשעת הימים?

תשובה: בשו"ע וברמ"א מבואר שנוהגים לא להתרחץ בימים אלו, ואסור אפילו במים קרים. ברמ"א מבואר שהאיסור הוא ברחיצה שנעשית לתענוג, ולכן היתירו הרבה מהפוסקים רחיצה שאינה לשם תענוג, ונאמרו בזה כמה דעות מה בדיוק מותר.

הדרך הנכונה שינהג בה האדם היא, שגם כשמזיע הרבה ורוחוץ עצמו לצורך ניקיון, ימנע ככל האפשר מהעונג שיש ברחיצה, ויעשה כמיטב יכולתו לרחוץ בזריזות רק את הנחוץ לניקיון גופו גרידא. ולכן אם על ידי רחיצה בצונן ובמעט סבון יכול לנקות את

ימים טרופים אלו

קבלה לנו מאבותינו, כל דבר מערכת שאינו מספר מעת לעת על שיקולי המערכת, אינו ראוי לשמו. ובכן, מה הוא דבר המערכת? דיבור קצרצר המציג משהו מהנימה של העלון השבועי, ומחבר דרך אזכור אקטואלי, בין המסר הגדול - של העלון בפרט והתנועה בכלל, לבין הקורא היושב בקצה השני של שרשרת הכתיבה - עריכה - עיצוב - דפוס - הפצה, ומעיין בעלון.

החלק האקטואלי, הוא החלק הקל. בדרך כלל. כל המצוי בדברי הימים, בפרשת השבוע, או פרשיית השבוע, יכול למצוא את הדרך להגניב רמז מאירועי השבוע החולף, ולשוות לדבר המערכת נופך עכשווי, המתמודד עם אתגרי השעה.

בימים טרופים אלו, אין שום סיכוי לכתוב מילים ביום שלישי בערב, שיישארו אקטואליות עד שבת קודש, ואפילו לא עד יום חמישי בו מופץ העלון באמצעים הדיגיטליים. כל יום מעורר כאן אירוע עצום, והמילים 'אין' לך יום שאין קללתו מרובה מחברו' מקבלות משמעות עמוקה ורחבה.

ימים טרופים, מחייבים הבנה שפויה. לכל בר דעת ברור שאם לא נחזיק חזק בעץ החיים, כטובע הנאחז בכל כוחו, ניסחף ברגע אל מצולות הייאוש ותהומות האבדון. לא נותרה לנו ברירה אלא לרוץ לבית המדרש, להתחבר אל שכנינו, חברינו, מכרינו, להיקהל ולעמוד על נפשינו. רק החיבור הקרוב והמצומצם, של יראי ה' הנדברים איש אל רעהו, ומבקשים לעבוד יחד את ה' יעמוד לנו בעת צרה זו, וממנה ניוושע.

קריאה מהנה
המערכת

הרב שלמה ליפשיץ

רב הקהילות החרדיות הר יונה ג' ויסודות בני ברק

אני לא 'מחמיר'

לאחרונה שמענו בקבוצת הלימוד של חלקי בקהילתי, סדרת שיעורים על הלכות עירובין. המסקנא שיצאה לי משם שיש מקום גדול להחמיר לא לטלטל בעירוב הכללי של העיר. דיברתי על כך עם חבר והוא טען, שחומרא כזו מתאימה לבעל נפש. אנחנו בעלי בתים, וזו יהרהר אם נחמיר בחומרות של "בעלי נפש", האם הוא צודק?

תשובה:

שלום וברכה איש יקר
נפלא לשמוע. שמעתי סידרת שיעורים, ואתה קם מן הספר ומבקש ליישם את מה שלמדת הלכה למעשה, כך יאה וכך ראוי.
ובכן, שאלתך חשובה מאד. אך קודם שאתמקד בעיקר חשוב לי להבהיר מה שכבר הבהרתי כמה פעמים, אבל כפי הנראה צריך לחזור על זה שוב ושוב, והפעם אצטט את דברי הרמח"ל במסילת ישרים (פרק כו) שכתב "וכבר יכול להיות חסיד גמור איש אשר לא יפסוק מפיו הלימוד כמו מי שמפני צרכו הוא בעל מלאכה פחותה". כלומר, הגדרתו של אדם כירא שמים, או בעל נפש, אינה נפגמת חלילה בהיותו איש העוסק לפרנסתו. ולכן אין סיבה שאיש העוסק לפרנסתו לא יבחר בדרך המומלצת לבעל נפש.
אך מעבר לנקודה חשובה זו, יש להבהיר נקודה חשובה בהקשר

דווקא מי שעמל לפרנסתו, יעשה צעד חשוב, אם ישקיע בלימוד הלכה, וידקדק בה

של דקדוק הלכה בפרט. משום מה, הנושא של הכרעות הלכתיות הפך מנושא רציני רוחני, לנושא חומרי ומגורי. עד שאפשר לנחש את ההנהגה ההלכתית של אדם, לקולא או לחומרא, לפי לבושו, לפי מקום מגוריו, ולפי עיסוקו היום יומי. אם הוא ירושלמי או בני ברק, למד בישיבה זו או אחרת, לובש חולצה צבעונית יותר או צבעונית פחות...

האם נושא חשוב כל כך של הכרעות הלכתיות, אמור להיות תלוי השתייכות חברתית, או תלוי בחיבתו של האדם למלוכשיו? מעולם לא הבנתי מדוע הדברים תלויים זה בזה.

דקדוק הלכה הוא גם אחד הכלים המסייעים לשמירת רמה רוחנית בחיי היומיום. ההלכה עוטפת את כל החיים, גם כשאדם שקוע בחומרות, אם הוא מדקדק בהלכה, הוא עשוי למצוא את עצמו עסוק בשיאה של ארוחת גורמה, בדיון הלכתי בהלכות ברכות. או מתווכח באמצע נופש יוקרתי על הלכה בהלכות טבילת כלים או נטילת ידיים. כשהוא יגיע למלון לשבת הוא יעסוק בהלכות עירובין, ובשבת עצמה - בשאר הלכות שבת החמורות. ההלכה, היא "אורח חיים" המלווה אותנו ממש בכל חיינו. הרצון לדקדק ולהדר בהלכה, הוא רצון לחבר שמים וארץ.

דווקא מי שעמל לפרנסתו, ואינו נמצא באווירת בית המדרש כל היום, יעשה צעד חשוב, אם יחליט להשקיע בלימוד הלכה, לדקדק בה ולא לוותר על קוצו של י'.

לצערנו אנחנו דור שבו אדם מחליט על הנהגותיו לפי ה"סטטוס" שלו. יש מחשבה שטחית, שכביכול היציאה לעבודה כורכת עמה גם הסתמכות על קולות. כאמור אין טעם לכך, דקדוק הלכה מתאים ונצרך לכל יהודי, וכך גם לאדם שעושה את המוטל עליו כשהוא עוסק לפרנסתו ביתו. שמירת ההלכה היא מפתח לחיים רוחניים, של בירורי הלכה, שממילא גוררים לקביעת עתים לתורה, ולזכירה מתמדת של היותנו עבדי ה'.

ברכה מרובה
שלמה

SHLOMO.LIFSHTS@gmail.com

חלקי בקהילתי
בית מדרש - תורה ודבריה - חסידי חסידות - חסידי חסידות

קול קורא

קבוצות חברים של בוגרי
ישיבות עובדים המעוניינים להצטרף
לתנועת 'חלקי בקהילתי' בכל הארץ
וליהנות משירותי הארגון בתחומים הבאים:

- מימון פעילות
- ליווי מקצועי בגיבוש קהילה
- מחלקת תוכן ומאגר מרצים
- מעניינים לגברים ונשים
- ייעוץ והכוונה
- מידע רלוונטי ועוד

מקומכם איתנו!

להצטרפות: 'חלקי בקהילתי' 02-6260115

מנהג משמר קהילה

בין תליית פרוכת שחורה לחפיפת ראש בעיצומו של יום תשעה באב

כלומר, המנהג אינו לשם מסגרת קהילתית משמרת אלא למטרות זרות ומתועבות ובקשו לבטלו.

מאידך, מנהג שהנהיגו נשות נרבו"א שריר וקיים ולמרות שסותר להלכות תשעה באב, כי "מנהג כשר הוא". היינו, מנהג המאחד את הקהילה סביב האמונה הטהורה ומשמר אותה מפני ייאוש ואובדן דרך. מטרתנו כקהילה הצועדת בעקבי הצאן היא לשמר ולהיאחז במנהגי עבר המסגרים את המשך קיומנו כחלק משלשלת הזוהב, דור מפי דור, לאורם של התורה והוגיה. חלילה לנו אם נבטל הנהגה, חסרת טעם ככל שתיראה לנו, ואף אם היא נוגדת את הדין הכתוב. מנגד, שימוש ציני במנהג על מנת להידמות לעוברי רצונו דינו להיעקר - אנו פועלים במסגרת הקהילה וכחלק אינטגרלי ומשמעותי מציבור ראי ה' וחושבי שמו.

דינא דגמרא. המאירי הביא את מנהג נשות נרבו"א (נרבו"א בלשון בעלי התוס') לחפוף את ראשן בעיצומו של הצום. ידימין נא הקורא את עצמו שב בחצות היום לביתו, לאחר אמירת הקינוח, ושומע את אשתו מכריזה "אני נכנסת רגע לחפוף". מה תהיה תגובתו?

אך המאירי כותב: "וכמו שעשינו זכר לחורבן, כן יש לעשות זכר לגואל כדי שלא להתייאש מן הגאולה. כולנו מאמינים בני מאמינים ובטוחין בנחמות הכתובות, אך הנשים אינן יודעות ספר וצריכות חיזוק".

ודבר תימה הוא, מנהג כשר של פרוכת שחורה ראו הרבנים לבטל, ואילו מנהג חפיפת הראש בעיצומו של הצום נשאר על כנו?

כאן אנו צוללים אל הרעיון העומד בבסיס כל מנהג באשר הוא - העמדת הקהילה במסגרת אחידה ומשמרת, ומניעת פריץ ברמת כלל הקהל ולא רק ברמת הפרט. כשבאה קהילה גרמנית נאורה, ויוזמת לחדש מנהג, הבינו רבני גרמניה האורתודוקסים כי כוונתם להידמות לכנסיות הגויים בהם התהלכו הגלחים בבגדי שחור ובאוירת פילם נואר.

מנהגי תשיעי באב נחלקים לשניים - אלו הבאים להרבות את הצער, עוגמת הנפש והאנינות ואלו שמטרתם לתת תקווה וטיפי נחמה לעם הדווי, הבזוי והאבל.

נסקור כאן שני מנהגים עתיקים זה לצד זה, אחד מכל סוג. כאשר למרבה הפלא אחד מהם בוטל בעוד השני קיבל משנה תוקף, וננסה להבין מאי אולמא האי מהאי.

מנהג וורמייזא (כמובא בזכרונותיו של השמש רבי יוזפא מנצפך) היה "ללבוש הס"ת מפה שחורה, גם הפרוכות והמכסאות כולם שחורים". פעולה זו החשיכה והעליטה מבחינה עיצובית את היכל התפילה בבחינת - "אותי נהג ויולך חושך ולא אור". המנהג הצטמצם עם השנים כתוצאה מבלבול הקהילה ורדיפותיה וכבר לא נהג עוד. לפני דורות מספר - במקביל להתפרצות תנועת ההשכלה, ה"נאורות" והרפורמה - רצתה קהילת "אחדות" הגרמנית לחזור ולחדש את תליית הפרוכת השחורה, אך הגר"א אסאד והגר"ע הילדסהיימר התנגדו בכל תוקף לחידוש המנהג.

מנגד, נתקלנו במנהג אחר שלכאורה נוגד

הרב עלי מורגנשטרן | רב בית הכנסת חפץ חיים פ"ת ובכיר בחברת הס"בר Sentinel one

כוכבי שחר

שאל את הרב אופליין

לעולם לא תמצא אוזן קשבת, לב רחב ומוח פתוח לבעייתך כמו אצל הרב שלך

לעולם לא תמצא אוזן קשבת, לב רחב ומוח פתוח לבעייתך כמו אצל הרב שלך. התייעצות עם אדם מנוסה ממך יכולה לפגוש אותך בהרהר סיטואציות בעולם המעשה, בעבודה, בזוגיות, בחינוך הילדים ביחסים עם השכן ובכל מקום. השקפתו וראייתו של האדם הגדול היא לנו לעזר. כעין 'תעודת אחריות' על הצד שאנו לוקחים בהתלבטות שלנו.

התובנה הידע והניסיון אלו כלים שאנו צריכים וחכאים להשתמש בהם, כחלק משלל הכלים במלחמת החיים. שאלות מורכבות מזדמנות לפתחינו בכל יום ויום. טוב שיש עם מי לדבר.

גם אנחנו זכינו לשבת בשולחן מלכים - מאן מלכי רבנן - ואני מאמין שכל קורא ישב לפחות פעם אחת עם רבו לשיחה אחד על אחד. אני מניח שאצל רובינו ההרגשה היא שצורת ליבון הדברים, ההסתכלות לעומק וראיית פני העתיד אצל אדם שזוכה ללמוד וללמד, לחנך ולהעמיד תלמידים שונה מהסתכלות כל אדם אחר.

בדור בו אנו חיים כל אדם עם חיבור לאינטרנט, יכול לחוות דעה בענייני ציבור. הוא כבר יודע איך תשפיע החלטה כזו או אחרת על הדור הצעיר שמתהלך בינינו, ועל הדורות הבאים אשר עוד יתהלכו.

בדור הידע והמידע שלנו, אנחנו יכולים להגיע בכל הקשת מקלדת למידע שהדורות הקודמים כלל לא חלמו שניתן להגיע אליו. להתייעץ ולשמוע דעות של הגדולים והמנוסים מאיתנו אינם פחיתות כבוד, ובעידן מהפכת המידע, כולם לומדים מכולם. אבל בין אם אתה בוס גדול של עובדים בכל רחבי הגלובוס, או רק עובד מן המניין, עדיין,

קוצק מעולם לא נחשבה חסידות גדולה, ואף על פי כן, רוב תורת החסידים (בחילוק מתורת החסידות) הגיע מבית מדרש קטן זה. שישים חסידים. כולם אווזי חרב מלומדי מלחמה, רבני קהילות ויושבי על מדין. הגיעו לעיירה הקטנה להצטופף בצל רבם הגדול, אשר טרח עליהם לגדלם בכדי שכפירים יעשו אריות, ושתיילים רכים יתפכו אילנות אדירים. למרות שכל אחד ואחד מהם נשא על שכמו קהל גדול שהלך אחריו. הודו הם על הזכות הגדולה שנפלה בחלקם לשתות מעט מהמים הקדושים שהשקה אותם רבם. דעתו הרחבה, השגותיו העצומות, וחתיירתו הבלתי מתפשרת להשגת האמת, היו נר לרגליהם. והם הנחילו אותה הלאה לשומעי לקחם. לא הייתה בעיניהם שום זילות בכך שהרב הגדול של ורשה נוסע לרבו בעיירה הקטנה בכדי להתבסס. לא הייתה שום פחיתות בזה שגדול הדור העונה תשובות לכל העולם היהודי גולה אחת לשנה, למשך כמה חודשים בכדי לטעום ולו במעט מתורת האמת של רבו.

קהילה ברמה א'

שיעור מהרב יצחק ברוך רוזנבלום ראש ישיבת 'דרכי תורה ודעת'

אני נזכר לפעמים בנסיעה שארגנתי לתפילת ותיקין במערת המכפלה, עם אוכל לשני מניינים, ותוכניות מזוירות. ואיך בסוף נסעתי עם שני חברים. ממש נשברתי, וכבר כתבתי למנכ"ל הודעה ש"ניסיתי, אבל זה לא עובד". אשתי הצדקת, שבזכותה כל העסק הזה קורה שבוע אחרי שבוע, אמרה לי אז: 'איך לך רשות להפסיק את זה, אתה עושה דבר שגדול ממך וממני, ששייך לרוחניות של ציבור'. ב"ה ומאז, בסייעתא דשמיא, ובזכות חברי הקהילה, והליווי המקצועי של אנשי תנועת 'חלקי בקהילת' הקבוצה גדלה ומתחברת, וחבריה חיים את הקהילה בכל לב.

יש לנו הרבה חלומות להמשיך הדרך, אומר ר' שמואל. לפתח את מחלקת הנשים, לעשות לימוד בשאר ימות השבוע. בינתיים אנחנו ממש נהנים ללמוד בצוותא מידי שבוע, והמחמאה הכי גדולה שאני מקבל מהאורחים שבאים אלינו היא: 'איך הצלחת לגבש קבוצה של חברה איכותיים כל כך?'

עכשיו כשהקהילה מגובשת, מסיים הזים הנמרץ, האתגר הגדול שעומד בפנינו הוא הצמיחה הרוחנית ולמצוא דמות רבנית שתקדם אותנו מעלה מעלה. נאחל הצלחה מרובה לקהילת רמת בית שמש א' ושימלא ה' את משאלות ליבם לטובה.

מפגש בשבוע האחרון

למנות בזה אחר זה, איש את כשלונותיו ואכזבות תקופת הבראשית, מה שעודד את רוחי, וזקף את קומתי.

**קהילת
רמת בית שמש א'**
מספר חברים: כ-35 משפחות
יזם: שמואל אחרר
בית הכנסת: מנין אשכנז
הרב פרוש 10 ב"ש

לאט לאט איתרתי עוד ועוד חברים מהשכונה, שהתחברו לרעיון והחבורה החלה להתגבש. ואז, בדיוק כשהגענו למניין משתתפים על המרפסת שלי, והיה נראה שאנחנו עולים על דרך המלך, פרצה המלחמה ובמשך חודשיים לא נפגשנו בכלל. חשבתי שכל ההשקעה ירדה לטמיון, אבל אז הכרתי חבר'ה בביכנ"ס השכונתי שלנו, התחברנו ושאלתי אם אפשר להשתמש בבית כנסת, לצרכי הקהילה החדשה.

לסרב בלי לאכזב
סדנה בנושאי חינוך ילדים

בדיעבד התברר שזו היתה נקודת המפנה, ומאז הצטרפו עוד ועוד חברים, עד שאנחנו עומדים היום על למעלה מ-35 חברים בקהילה. דווקא החיבור עם בית הכנסת, עורר אנשים שמתפללים בו כבר שנים, לשים לב לסובביהם ולהתחבר ברמת הקהילה. אחד המשתתפים אמר לי אז: אני מתפלל כאן תקופה ארוכה ליד השכן שלי, אבל חוץ מגוט שאבעס מנומס לא יצא לנו להחליף מילה. עכשיו פתאום הכרנו, ויש לנו חיבור טוב. זו דוגמה שמאפיינת את מה שקורה אצלנו בקהילה, נפגשים לומדים ומתחברים יחד.

השבוע אנחנו עוסקים בקהילה שעשתה דרך מדהימה מאז הקמתה לפני כשנתיים - קהילת 'חלקי' ברמת בית שמש א' של הרב שמואל אחרר.

כשאנחנו שואל על ההתחלה שלנו, פותח הרב שמואל את השיחה שלנו, הכל נעוץ בעצם בצורך אישי שלי. מצאתי את עצמי עובד קשה במקצועי כעורך דין, חוזר הביתה ויורד להתפלל מנחה - מעריב, אבל בלי שום הווי תורני וחיבור קהילתי. שבת אחת נתקלתי בעלון של 'חלקי' ומאוד מצא חן בעיני הרעיון. פניתי למרכז המידע לברר אודות קהילה באזור שלי, אמרו: 'איך כרגע קהילה ברמב"ש א', תקים אתה אחת כזו!'

מפגש הפתיחה! רמת א' בית שמש
בשם השם נעשה ונצליח.

התחלתי לגלגל את הרעיון עם חברי ידידיה גינסברגר, הדפסתי מודעות בסיוע מחלקת הגרפיקה של התנועה, הזמנתי את הציבור ללימוד משותף אצלי בבית על המרפסת, ובשבוע הראשון הגיעו ארבעה חברים. חשבתי שזה לא רע בשביל התחלה, במיוחד כשבשבוע לאחר מכן, שבעה חברים אמרו שיגיעו. רק שבסוף הופיעו רק שניים, וכשעמדתי בסוף הערב עם שולחן ערוך וריק לתפארת, עליו עומד סיר טשולנט מלא, הרגשתי תסכול עמוק. כמעט עם דמעות, כתבתי בקבוצת היזמים של 'חלקי' את הכאב הגדול והאכזבה המרה. היזמים כולם החלו

שיעור מהרב יהושע דינספרטיג שליט"א

החתן הנ"ל והכלה המהוללה

למה בחורות מוכנות יותר לחיים, ובחורים מתנהלים ברוגע שלהם

מציאות, אצל הבחור מדברים על פוטנציאל. ועדיין, זה נראה לי ישים, משום שהמערכת עליה אנו מתבססים בקבלת ההחלטה, היא מאוד רחבה עד שניתן בחלקים מסוימים ממנה להסתמך על הפוטנציאל. אני לא בטוח שיש לי תשובה ברורה מדוע מחנכים כך. אני יכול לחשוב על כך, אבל מאחר והתמונה הסופית נראית כך, זה פחות מטריד אותי.

בהצלחה רבה

מעוניינת לשלוח שאלה לרב, כתבי למייל hazchutleyahadut@gmail.com

לרישום קבלת כל תכני הזכות ליהדות הרשמי כאן: <https://lp.smoove.io/ozk7?cs=chelki>

בחור בן 22 בוסרי בהמון היבטים ביחס לבחורה בת גילו. היא כבר נמצאת בעולם העבודה עם כל האחריות שבדבר, מבינה מערכות יחסים מחייבות מצד אחד, ונעימות מצד אחר. לרוב היא יודעת גם להתנהל כלכלית, ובעיקר מבינה שהדברים תלויים בה, ואם היא לא תפעל זה פשוט לא יהיה.

והוא? בע"ה לומד מצוין. אבל מענין לקחת את הבחור בן 22 ואת הבחורה בת אותו הגיל, ולהתבונן בהם בעוד חמש שנים. ניתן להם אפילו לצורך הדוגמא, להתחתן זה עם זה. האם הפערים הללו ישארו בגיל 27? נראה שבחלק הארי של המקרים זה ישתנה. ובאותם מקרים שזה לא ישתנה, זה יהיה מחמת אופי מאוד מסוים שאינו קשור לפער בין הבחורה לבחור, אלא פשוט לבן אדם הספציפי הזה.

אם אני צודק, מה זה אומר? שההבדל נמצא בדרך ההתפתחות אבל לא במהות. בדומה לעובדה שבנות נכנסות בעול מצוות בגיל 12 בגלל ההתפתחות המהירה שלהן, אבל זה לא ממש מחייב שהן ישמרו את הפער ביחס לבנים גם בהמשך.

אני מסכים שביחס לפגישות שידוכים זה די מאתגר, כי בעוד אצל הבחורה רואים

שלום יש פער גדול בין בחור לבחורה במגזר החרדי.

לבחורה בגילאי 20+ יש סדר יום תובעני של זמני עבודה או לימודי מקצוע. היא כבר פחות מכייפת כמו בשנות הסמינר ונכנסת לפרק חיים מאוד קשוח, של לימודים מפרכים, לחץ למציאת עבודה, העבודה עצמה, ואין שום "בין הזמנים" כדי לנוח.

במקביל נראה שאצל בחור זה בדיוק להפך. אין מבחנים, אין כמעט השגחה, והוא יכול ללמוד מה שהוא רוצה ב"סדר" בלי שאף אחד יידע. נראה שאצלם זה בדיוק הפוך, הסירו מעליהם את המסגרת (ברור שהיא עדיין קיימת) אבל הכל ממש מתוך משמעת עצמית.

אני מאמינה שלא סתם מחנכים כך, והייתי שמחה להבין זאת, הרי בסופו של דבר כשמתחתנים, זו אחריות והתחייבות. ומבחינת הבחור, הוא נכנס פתאום לסיטואציה לא מוכרת.

שלום וברכה
אין ספק שאת מתארת תמונת מצב עדכנית.

ה'אני מאמין'

של תנועת 'חלקי בקהילתי'

בית תורני - חברתי לבוגרי ישיבות עובדים לאור גדולי התורה

אם גם אתה מאמין בזה,
ויש לך מה לתרום לעקרונות
התנועה במקום מגורריך

מקומך איתנו, אתה מוזמן להשפיע... 02-6260115

העיר רבתי עם

ירושלים. העיר שיאמרו כלילת יופי, אצלינו היא בעיקר מאאתיים אג'ואים, ושוק מחנה יודה. לא ראינו אותה בתפארתה, ואין לנו שמץ בגדולתה, אז אנחנו מסתפקים בתיאורי תיירים. הנה שעון השמש, הנה גבעת התחמושת והרכבת הקלה. כאן מעבר מנדלבאום, שם שער האשפות, פה נשב לאכול ארוחה קלה.

לקראת ימי בין המצרים, הנה משהו קטן שנוכל גם אנחנו להבין. מכל הגנים בעולמו של הקב"ה, המושלם מכולם היה הגן הבוטני בירושלים. לא זה של ימינו, בין גבעת רם לגבעת מרדכי, אלא הגן המושלם שלא חסר בו פרט מעולם הצומח, כפי שמעיד בעליו בספרו - קהלת: "עשיתי לי גנות ופרדסים וְנִטְעֵיתִי כֶּהֱם עֵץ כָּל פְּרִי".

בירושלים נמצאת אבן השתייה - ממנה הושתת העולם כולו. הרוחני נפגש עם הגשמי, בפסגה של ההר הקדוש ביותר. הכתלים של הורדוס שיוצרים צורת מרובע מסביבו, מסתירים אותו. אבל הר הבית, כמו כל הר, הולך ונהיה צר עד לנקודת הפסגה

איך צמחו עצים שזקוקים לאקלים טרופי, בירושלים הקרה והיבשה?

כוחו מאבן השתייה בפסגת הר הבית. שלמה המלך - מלך של שלום ושלמות, הכיר את רשת ההולכה של החיות לכל קצוות תבל. את מיקום הגיד שרץ מירושלים לברזיל, והעורק שמזין את שיח התבלין ההודי. בנקודה הזו, כמה פשוט, הוא שתל את אותם עצים ושיחים.

כל היופי המסוגנן של הרי שוייץ, הן של אגמי איטליה, הזוהר הצפוני והקוטב הדרומי, כל שכיות החמדה של העולם, יונקות את כוח החיות שלהן מאצלנו. מירושלים שבתוך החומה, מהר הבית שאל כותלו המערבי אנחנו מתרפקים. אנחנו לא רואים את זה, כי הכל חרב ושומם ועל זה דווה ליבנו, על אלה חשכו עינינו. על הר ציון ששמש - שועלים הילכו בו.

udbeny@gmail.com

שלו. כיפת הסלע - אבן השתייה. פרק א' של מסכת כלים, הולך ומונה עשר דרגות קדושה, זו למעלה מזו. החל בגבולות ארץ ישראל, דרך חומות ירושלים והר הבית, עד להיכל וקודש הקדשים. קשה לדמות מעלה רוחנית למשהו ארצי. אבל רק כדי לשבר את האוזן, נוכל לדמות את עשר דרגות הקדושה למסע הארוך של זרם החשמל מתחנת הכוח, עד השקע בביתנו. לו היינו מחברים את המקרר אל הזרם במתח גבוה של תחנת הכח, הוא היה נשרף, ואיתו כנראה גם כל הבית. לכן קיימת מערכת הולכה מורכבת, ובה שנאים המפחיתים לאט לאט את עוצמת הזרם. אפשר לומר שלא היינו יכולים להכיל את עוצמת הקדושה של השפע האלוהי, המקיים ומחיה את עולמנו, ולכן הוא יורד בצורה מדורגת, ההולכת ופוחתת עד שהיא מותאמת לכלי הקיבול שלנו.

נחזור לגן הבוטני של המלך שלמה בירושלים. חז"ל מסבירים שהוא ידע איך מתפשט השפע מירושלים אל העולם כולו. אם צומח ביער האמזונס בברזיל עץ מסוים, הוא יונק את

ברוך יערי

חלקי בארץ החיים

דרכי ציון אֵבִלוֹת

תיקון חצות, רחבת הכותל המערבי, תשע"ז

חלקי בקהילתי

בית תורני - חברתי לבוגרי ישיבות עובדים - לאורם של גדולי התורה

חלקי בקהילתי: רחוב קהתי 14 ירושלים

מרכז מידע ארצי:

helki.co.il ☎ helkioffice@gmail.com 02-6260115

מו"ל: חלקי בקהילתי - יזמות קהילתית תורנית.

מייסד: הר"ה ברוך צבי גרינבוים עורך: אהוד בן יהודה

כותבים קבועים:

הרב אפרים קרלינסקי, הרב ברוך לב, הרב דב הבלין, הרב שלמה ליפשיץ
הרב משה שמעון אופן, הרב זאב קצנלבון, ברוך יערי

עיצוב גרפי: נימיק פרסום | עיצוב גרפי: אפרת 050-6604987

אנחנו רוצים משיח - עוד מעט

**"שלח לנו משיח... פליז.
אנחנו רוצים אותו באמת,
מכל הלב. רק שיהיה
מעוצב נכון..."**

ארבעים שנה קודם החורבן נפתחו מעצמם דלתות ההיכל לקראת הרומאים, לסמל את החורבן. בהתחלה זה הלחץ, עצרות תפילה במעמד גדולי הדור שליט"א בבית השונומית וכו', אחר כך זה הפך מקובל, חמוד אפילו. כל בוקר נפתח לבד, אם זה יפסיק יהיה חסר לאנשים משהו. חובבי שיגרה אנחנו, לא סובלים שינויים. טוב לנו במקום שלנו, לא רוצים להתקדם, גם לא ללכת אחורה. פשוט לרבוץ בדיוק כאן, ודי.

אז במקום זה, הוא יתברך החריב את העולם. נתן את הניהול למטורפים. לא משנה אם הם המטורפים שלנו, או המטורפים שלהם, העיקר שהם לא נורמליים. הפך את העולם הנחמד שלנו, לעיסה אחת של משוגעים שעסוקים כל היום בלריב איתנו או אחד עם השני, מדינה אחר מדינה. מנהיגים שהסוס של קליגולה נראה איינשטיין לעומתם. שולח מתנקשים למנהיגי מדינות, ממנה נשיאים עם דמנציה ומחליף אותם בגויה מבולבלת שנשואה ליהודי מתבולל, מדינה אחת עם שמאל קיצוני והשנייה עם ימין קיצוני לא פחות. בתי דין בינלאומיים עם היגיון של יאיר גולן, אם כבר מדברים על זה, יאיר גולן בעצמו.

עכשיו נותר לנו לבחור. האם אנחנו מתעקשים על העולם הזה, ומעוניינים במשיח שלנו? או שנוותר, ונסכים לבקש את שלו. בלי תנאים, לוותר על העולם שלנו בשביל עולם אחר, עולם מתוקן. כי העולם שלנו הרוס, בלי תקנה.

עכשיו, זה לא שאנחנו לא רוצים משיח כעת. אנחנו מחכים לרגע הזה בנשימה עצורה. העניין הוא שאנחנו די מחבבים את השגרה שלנו. את הצורה בה העסק מקרטע לא רע. שיעבוד מלכויות זה אחלה, אבל בקטנה. אל תמוטט לנו את כל המערכת. היא עובדת לא רע, אין צורך להרוס.

מתפללים, מבקשים, מתחננים, שלח לנו משיח פליז. רוצים אותו, רוצים מכל הלב. אבל שיהיה מעוצב נכון. ממש כמו החלומות שלנו. עם עולם תקין, לא רק מתוקן. תן לנו משיח בהתאמה אישית.

עיצוב Ai :
ספר ר"י כלינד

זה לא שהעולם בסדר, ממש לא. פשוט לנו בני האדם יש יכולת מופלאה להסתגל. אתם חושבים שבבית המקדש, כשכל שנה מת הכהן הגדול, אנשים הרגישו רע? שנתיים ממש רע, ארבע שנים צער, אחר כך - הכל בסדר. זה כבר חלק מהעניין, כל שנה יש נייעס מי הכהן הגדול הבא, ודווקא נחמד ההתחדשות.

פעמים ונכנסת לאדם מחשבה מכוערת קטנה, לא קטנה כמו "זה רק כלב קטן, אין מה לפחד", אלא קטנטנה ממש. מהסוג המתגנב. כמו תיקן מעופף (ג'וק, לא תיקן קטן) שמבקר אותך במיטה באישון ליל. מחשבה מהסוג הזה:

הקב"ה מנהל את העולם, זה בטוח. אנחנו מאמינים בכל י"ג העיקרים, רוצים להמשיך לגעת ביין בלי נקיפות מצפון. אבל תכל'ס זה לא כזו-ה קשה לו. יש אנשים לא רעים בכלל שעושים את זה בשבילו. זה לא שהעולם מנוהל על ידי שני קופים ופנדה (הדב, לא הצבוע), הוא מנוהל לא רע, עם מנהיגים וצבאות וחיילים ואו"ם (שמום, אני יודע, אבל זה לא שאופציות אחרות הם חלום).

כמובן שאנחנו ממהרים להלום במחשבה התועה הנ"ל, באמצעות נעל בית מזדמנת או כל דבר אחר. כל העולם הוא משל, כל נשימה ונשימה היא קיום מחדש על ידיו, אין אדם מוצלח יש אדם שמצליח לו, לא העליתי צד כזה על קצה דל דעתי, גם לא בטעות. אבל למעיישה, טוב שהוא שם את האנשים הנכונים במקומות הנכונים.

ברור שעולמנו הוא לא משהו מיוחד, אבל הוא סך הכול, בסדר. אנחנו די מרוצים מהצורה שבה הוא עובד. אין כאן קוזקים, נאצים הם מחוץ לחוק. מסעות הצלב הם היסטוריה רחוקה. נכון שנשאר הפקק במחלף גנות, החום בבני ברק, ופקחי התניה בירושלים. יש עוד מה לתקן, אין ספק. אבל אנחנו שורדים, החלק הזה עלינו.

מה נאמר, יש קוץ שנקרא פלשתינים, אבל הקב"ה, אתה הרי יכול להרוג אותם אם אתה רוצה. לא בצורה שיפילו את זה עלינו. אין לנו כוחות לסנקציות בינלאומיות. תשלח להם מגפה עולמית, כזו שיאשימו בה את סין או מישהו. וזה לא שהתחלנו לחלק לריבוננו של עולם עצות, אבל זו עצה לא רעה, אז למה לא.

תשרי תשפ"ד

בס"ד

כבר שיבח הנביא את מעלת התאגדותם של עובדי ה' לחבורה באומרו: "ואגודתו על ארץ יסדה" (עמוס ו') . ואמרו חז"ל: 'בנוהג שבעולם אדם נוטל אגודה של קנים אין יכול לשוברם, אחת אחת-אפילו תינוק יכול לשוברם.' (ילקוט שמעוני-תקמט), וידועים דבריהם 'שאין התורה נקנית אלא בחבורה (ברכות סג' ע"ב) ארגון 'חלקי בקהילת' בראשותם של הגאון רבי יוסף חבדוני שליט"א - ראש ישיבת חבדון, ועמו המייסד הרב"ג ברוך צבי גרינבוים שליט"א - ראש ישיבת דרך ה' בירושלים ע"ה"ק, לקחו על עצמם דבר נצרך מאוד לעודד ולהדריך הקמת קהילות וחבורות, עבור גויה עולם התורה שיצאו אל עולם המעשה בכל מקום ומקום, כדי שיתחברו יחד בלימוד התורה, בתפילה ובשאר ענייני עבודת ה' וחינוך הבנים - בדרך המסורה לנו מגדולי הדורות, וכבר נתייחדו על ידם קהילות וחבורות באופן שדעת חכמים נוחה מהם.

הצטרפותו של היחיד לקהילת חברים אחת שחברתם נאמנה - במטרה להתעלות יחד בעבודת ה', קהילה שמקיימת בעצמה הוראת התנא באבות: "עשה לך רב" גדול בתורה ובהוראה, יש בה תועלת גדולה ליחיד ולכל בני משפחתו.

יתברכו בכל מיילי דמיטוב, המצטרפים, העוסקים, והתומכים בהקמת ושימור קהילות אלו בהדרכתם של גדולי התורה. בברכת השנים הטובות לברכה

שרגא שטיינמן דוד כהן ברוך דוב פורבסקי משה הלל הירש דב לנדו

תנועת 'חלקי בקהילתי'

**קהילות בוגרי
ישיבות עובדים
בעידוד והכוונת
גדולי התורה**